

stemme Thinget til at gaa imod den høje Minister i den Retning. Der er ganske vist flere Punkter i Sagen, i hvilke jeg ikke er gaaet med Krigsministeren, men det er alle saadanne, som maa erkendes at være af mere underordnet Betydning, og de skulde ikke have bragt mig til at stille mig i Opposition til den høje Minister, naar jeg ikke i Dvrigt havde troet at burde følge Udvalget. Men Hovedspørgsmaalet er jo naturligtvis det om Nedsættelsen i de Meniges 2den Klasse. Efter den ærede Ministers Forslag skal Straffen jo kun anvendes efter de to Paragrafer, der handle om Fejghedsforbydelser; men vil man kun bibeholde Straffen for disse to Tilfælde, saa anser jeg det for uønskeligere helt at slaa Streg over den og lade den ganske bortfalde. Naar jeg i Forbindelse med de øvrige Medlemmer af Udvalget har fastholdt vor Stilling til Spørgsmaalet om Anvendelsen af Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse og i det Hele, saaledes som denne nu er bestemt i § 40, men dog har foreslaaet nogle Ændringer indførte i Paragrafen ved denne Behandling, maa jeg tillade mig lidt nærmere at berøre, hvorfor i det Mindste jeg har kunnet gaa ind derpaa. Det har navnlig med Hensyn til det første Punkt i § 40 været gjort gjældende, at det dog vilde være en temmelig streng Straf, naar den, som blev dømt for en mindre Tyveriforsælse, som kunde være af den Bessaffenhed, at den efter den borgerlige Straffelov, hvorefter den i Dvrigt blev paadømt, kunde afsønes med f. Ex. 5 Dages Bænd og Brød, saa efter nærværende Lov strax skulde sættes ned i de Meniges 2den Klasse. Der er nemlig ganske vist Tyverier, der maa anses for mindre graverende end Tyverier i Almindelighed; jeg maa dog strax gøre opmærksom paa, at vi gøre en væsentlig Forskiel paa Tyverier og Rapsierter, der ikke komme ind under Begrebet Tyveri. Imidlertid kan der være virkelige Tyverier, som selv om de medføre nogen Vanære, dog ere mindre vanærende end andre Tyverier, og det kan derfor være ønskeligt, at den, der begaar et saadant Tyveri, ikke strax stemples paa den Maade, som han vil blive stemplet paa ved en saadan Nedsættelse. Man har derfor villet

lægge det i Krigsrettens Haand at bedømme, hvorvidt Tilfældet maa anses for saa vanærende, at den Bedkommende bør nedsættes i de Meniges 2den Klasse, eller ikke. Naar vi nu se hen til, hvorledes Krigsretterne ere sammensatte, maa vi dog lægge Vægt paa, at de ere sammensatte af alle Grader. Menigmand har altsaa sine Kammerater med i Krigsretten, og navnlig i de senere Aar kan man være sikker paa, at disse ikke holde deres Dom tilbage. Det er med sand Glæde, at man hører, at de Menige, der sidde som Bifiddere i Retten, have en selvstændig Mening, som de ikke ere bange for at komme frem med, og som de meget godt kunne motivere. Hertil ligger altsaa en Garanti for, at naar Noget dømmes til Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, der da ogsaa er saa graverende Domstændigheder tilstede, at selv hans Kammerater finde Nedsættelsen rigtig. Men den ærede Minister gif ud fra, at Krigsretterne, der nedsættes paa saa mange forskellige Steder, let ville komme til at domme paa en forskjellig Maade i denne Henseende. Tilvisse skal jeg indrømme, at det er muligt; men det forekommer mig, at denne Grund, der her anføres lige overfor Nr. 1, vilde være ligesaa vægtig overfor Nr. 2; i begge Tilfælde maa den Vægt, der lægges paa den individuelle Opfattelse hos Krigsretterne paa de forskellige Steder, have den samme Betydning. Hvad der især bevæger mig til at holde saa meget paa disse tvende Punkter i § 40, er min Overbevisning om Straffens Virksomhed. I det Dieblit, det var en ny Straf, der skulde indføres, saa skulde jeg aldrig forsvare den saa stærkt; men man maa huske paa, at det er tildels en gammel Straf, som vi kun skjære Halvdelen bort fra, nemlig Pryglestraffen, og at vi have set — det er i det Mindste min personlige Overbevisning, om jeg end vel veed, at Andre have en modsat Overbevisning — at det ikke saa meget er Pryglene, som det er det Vanærende i Straffen, der hidtil har hjulpet til, at de Bedkommende have søgt at forbedre deres Opførelse for at kunne vinde Rokarden igjen. Det Forslag, Udvalget har stillet under Nr. 5, maa jo erkendes at være netop en Smøbedommen mod den Ansuelse,